

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa R. M.
przeciwko O. Spółka Akcyjna w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 maja 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 lutego 2017 r., V Pa (...) Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację O. S.A. w W. (pozwany), wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w L. z 5 października 2016 r., IV P (...), którym to wyrokiem Sąd Rejonowy przywrócił R. M. (powód) do pracy u pozwanego na dotychczasowych warunkach pracy i płacy, oddalając dalej idące powództwo.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach jej oczywistej zasadności oraz występowaniu w sprawie istotnych

zagadnień prawnych. Oczywiście zasadności skargi pozwany dopatruje się w naruszeniu przez powoda 14-dniowego terminu do wniesienia odwołania od rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia mimo, jak podnosi pozwany, prawidłowego zawiadomienia powoda o tym fakcie i wielokrotnego naruszania przez powoda podstawowych obowiązków pracowniczych, uzasadniających rozwiązanie z nim stosunku pracy w trybie dyscyplinarnym. W tych okolicznościach, zdaniem pozwanego, przywrócenie powoda do pracy na podstawie art. 8 k.p. stanowi nadużycie prawa.

Z kolei istotne zagadnienia prawne powód sprowadza do pytań:

1. czy wielokrotne naruszanie przepisów prawa przez pracownika, który korzysta ze szczególnej ochrony stosunku pracy, ustawiczny konflikt tego pracownika z osobami działającymi w imieniu pracodawcy, może stanowić o prawie do uznania wyjątkowego przypadku i zastosowania art. 8 k.p. oraz oddalenie roszczenia o przywrócenie do pracy? Czy szczególnie ze względu na wykształcenie, pełnioną funkcję w związku zawodowym od takiego pracownika należy wymagać przede wszystkim stosowania się do obowiązujących przepisów prawa i ocenić surowiej w przypadku naruszenia prawa?;

2. w jaki sposób pracodawca ma ustalić wagę naruszenia prawa przez pracownika (czy np. w odniesieniu do naruszenia jego interesów?), która może uzasadniać rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem w przypadku naruszenia prawa przez tego pracownika i czy to pracodawca może ocenić, że taka ilość i rodzaj naruszenie prawa przez pracownika stanowi podstawę do rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanego powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Odnosząc się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy zauważyć, że w judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi, zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby pogłębionej analizy oraz

szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX 1522063).

Pozwany nie wypełnił powyższych wymogów, gdyż argumentując oczywistą zasadność skargi przytoczył jedynie opis stanu faktycznego sprawy, twierdząc, że w tych okolicznościach przywrócenie powoda do pracy stanowiło nadużycie prawa. Pozwany w żaden sposób nie udowodnił jednak, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego czy procesowego, które uzasadniłoby merytoryczne rozpoznanie skargi.

Odnosząc się do przesłanki występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych, stwierdzić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego lub też będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw w przyszłości. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego.

Pozwany nie wykazał występowania także i tej przesłanki przedsądu. Drugie ze sformułowanych zagadnień prawnych nie odnosi się do treści żadnego przepisu. Pierwsze zaś, mimo odniesienia do art. 8 k.p., zmierza w istocie wyłącznie do

rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, skupiając się na szczegółach stanu faktycznego. Tymczasem ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego. Sfera ta w ramach postępowania kasacyjnego może podlegać kontroli tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2007 r., I BP 15/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 92; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2009 r., I PK 48/09, LEX nr 529757; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 78/10, LEX nr 725005). Dlatego też Sąd Najwyższy nie przyjmuje z reguły do rozpoznania skarg kasacyjnych, w których zagadnienie prawne konstruowane jest na podstawie art. 8 k.p. Pozwany nie wykazał zatem publicznoprawnego obowiązku rozpoznania tak sformułowanych zagadnień prawnych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

r.g.